

6) Takový jeden den

Jirka se ještě vrátil pro pusu. Dveře jeslí zaklaply a celá moje nervová soustava ustrnula v očekávání nárazu ranního řevu tria Pacovských. Ještě ne... Ještě ne... Že už by si opět zvykli? Za necelý týden?

Vždyť odpočítám-li šest dní, je tu znovu kolem nás léto, lákavý prostor dvorku a zahrady, čmeláci, rybíz, jablka, ohniště s mastnými stopami po opečených buřtech, tříkolka, šlapací auta, míče, písek... Co nám na prázdninách u babičky scházelo?

Ráno se děti ani nemohly nasnídat, jak všechny pospíchaly ven za hračkami i dobrodružstvím objevů. Prababička už na ně čekala na zahradě a trpělivě vytahovala mrkve a okrajovala červivá jablka. I ona omládlá úsměvem a přes plot vykládala naší poštačce: „Víte, oni mě pořád strašili, jaký to pro mě bude nápor na nervy. A vidíte, teď je zvládnou hlídat docela sama. A když něco, jenom na ně zavolám a oni poslechnou. S dětmi se to zkrátka musí umět.“ Pak se posadí na lavičku a pozoruje čínorodé hemžení naší drobotiny.

„Hanko, Hanko, nána pláče,“ nabízí Zuzka sestřičce panenku, kterou právě přinesla z pokoje. Zdánlivě hra, ale ne tak docela nezištná. Podařilo se. Hanka slézá z tříkolky, po níž Zuzka touží, a jde uložit svou panenku do kočárku. A my jen obdivujeme, jak už dovede dvouleté dítě kombinovat, aby dosáhlo nenásilně svého cíle.

„Hanko, nejde to...“ Jirka se zarazil autem o zeď domu a nemůže se rozjet. Mohl by vylézt a auto odstrčit, ale je pohodlný. Ví, že Hanka ochotně přiběhne, aby auto i s bráškou nadzdvihla a posunula na cestu. A pokud ji už nikdo nevolá, je Hanka nejčastěji k nalezení na pískové cestičce mezi plotem a zahrádkou. Systematicky z ní vybírá kamínky a odnáší je do schránky na dopisy.

Jirku už auto omrzelo, neboť právě dostal od naší

pětileté sousedky dárek – luční kobyliku bez jedné nohy. Nejdřív je zklamán, že jeho kobylika nechce skákat, ale nakonec ji umístí v kyblíku se třemi stébly trávy a celé dopoledne ji věrně nosí všude s sebou. Jen nerad nás nechává nahlédnout na svůj získaný živý poklad.

„Mámo, papat, jo?“ Zuzka mě zahlédla na prahu domovních dveří a dožaduje se oběda.

„Koiky, mámo?“ To se Jirka ptá, zda bude jeho zamilovaná polévka s játrovými knedlíčky – kouličkami. Po mé kladné odpovědi je kyblík s koníkem rázem zapomenut a všichni malí hladovci už se strkají na schodech.

Prababička si s obvyklým „tak hezky papejte“ odchází odpočinout do svého království v prvním patře, kam má vstup povolen pouze Martin a to ještě s podmínkou, že tam bude po obědě spát.

Oběd je obvykle sněden rychleji, než byl uvařen, a další čas už je vyměřen polednímu odpočinku. Naši malí jdou do postýlek, dostanou plínku a pusku, Hanka a Jirka se podělí o své dudlíky a já už jen zatáhnu závěsy, aby je sluníčko tolik nerušilo. Všichni spořádaně leží. Tiše za sebou zavřou dveře a čekám. Jedna, dvě, tři... Po deseti vteřinách znovu nakouknu dovnitř. Obě holky právě visí na zatažených sítkách a Jirka už čeká v postýlce na jejich návštěvu. Tvářím se přísně, ale koutky úst mě zrazují. Obě honem hupsnou zpět do postýlek a dvojí neposedná světýlka v očích čekají, až za mnou znovu zaklapnou dveře.

„Mámo, přečteš mi eště jednu, aby se mi lepší spalo,“ loudí Martin o pohádku a já tentokrát souhlasím, protože jsou prázdniny a taky proto, že jazyk český, používaný mým synem, není zatím literárním projevem příliš vybroušen.

„Tak a teď puďu spát k babičce,“ prohlásí nakonec a tiše vyběhne o patro výš.

Venku je krásně, asi bych se měla jít opalovat. Ale kdo by tu za mě vytřel, umyl nádobí, sklidil nepořádek

a pověsil pleny? A než se ohlédnu, jsou tři hodiny a to je čas, kdy se vrací z práce děda a babička. Celý dům znovu ožije dětskými hlásky. Nenápadně se vytrácím do svého zákoutí se šicím strojem. Je to víc oáza klidu než práce. A na rozdíl od jiných činností jsou tady výsledky viditelné.

Nerušená pohoda mi končí v čas večerního mytí. Babička i děda jsou už viditelně unavení, což se ani v nejmenším nedá říci o mých potomcích. Ti se s rozkoší ráchají ve velkém umyvadle a já si připadám jako naprogramovaná mycí linka – raz, dva, tři, čtyři... Svléknout, odmočit, namydlit, spláchnout, osušit, odložit k dědovi – další... Všechny ruce a nohy už konečně svítí původní barvou a já se mohu jít kompletně vyždímat.

„La la, není lala...“ snaží se Zuzka přesvědčit dědu, že má zapnout televizi. Cvak. A už je lala – dokonce v provedení dechovky. Zajímalo by mě, jestli všechny děti milují dechovku tak, jako ty moje. Zuzka s Jirkou se chytí kolem krku ve snaze napodobit krojované tanečnický. Ale nějak jim ta jejich skočná polka nevychází do taktu. Držet se jenom za ruce je mnohem pohodlnější, jak brzy zjišťují, a dá se při tom víc skákat. Náš obdiv a úsměvy je ještě povzbuzují a veselé hopsání záhy nabývá podoby divokého indiánského tance.

Večerníček a jeho pohádka nás pak všechny poskládá na pohovku a bez ohledu na věk přitáhne zájem každého z nás, což se o jiných programech televize tvrdit nedá.

Po pohádce se k dědovi otočí čtyři páry zářivých očí, plné očekávání. Děda je zaručeně nezklame. Raději si zacpu uši předem.

„Vrrr, už na vás jde medvěd... Honem utíkej do postýlky, už jdu, vrrrr...“ Jekot v nejvyšších tóninách mi pronikne i do zacpaných uší. Ukládání do postýlek je obřad, který začíná chytáním rozdováděných mláďat. Ani při tom nemůžu rozeznat, domu jsou dva a komu čtyři roky. Řádí

všichni stejně.

„Mastit, mámo, mastit.“

„Já ti namastím, ale zadeček.“

„Ne zadek mastit, bíbo mastit.“

Všichni si najednou hledají bebíčka a škrábance. Zuzka má od žihadla na dlani velký puchýř, přelepený náplastí. Před chvilkou ještě lezla po čtyřech, ale teď si chová ruku a prohlašuje: „Bolí, bolí to.“

Na Hance si smlsli komáři a každý pupínek musím nama-
zat lihem. Jirka se tu osypal – prý alergie – a dostal žlutý
tekutý pudr, a tak je žlutý nejen on, ale i postel, oblečení,
já i hračky. Martin ještě kapky do bolavého ucha, lžičku
medu a bumbání.

Konečně únava zamkne všem dětem víčka a já jdu
na setmělou zahradu sebrat vyprané suché prádlo a pleny.
Všechno voní vzduchem a sluncem, a kdybych se nebála,
že to zakřiknu, řekla bych i štěstím.